

Bela zívla, protáhla se a vydala se měsícem ozářenou ulicí směrem do centra města.

Počkat... napadlo ji vzápětí. Co dělám v noci venku?

Zcela určitě se nacházela v ulici, kde bydlela.

Po stranách tu rostly stromy a na jejím konci bylo vidět náměstí. Všechno ostatní ale bylo nějaké... jiné.

Jiné a zvláštní.

Chodník obvykle neosvětlovala drobná mihotavá světýlka a na jeho okrajích nikdy nerostly obrovské kopretiny. Ani zvonky vysoké jako její tatínek. Jejich

květy byly tak velké, že by je mohla nosit na hlavě jako klobouk...

Bela se usmála. *To je ale krásný sen!* pomyslela si.

Sluneční les, který se jí zjevil ve snu, byl prostě úžasný.

Náhle se jeden obrovský zvonek zakýval a Bela se zastavila. Zpoza květiny se vynořila veliká vážka a zůstala viset ve vzduchu. Bela natáhla ruku a tvor jí lehce přistál na dlani. Po chvíli ale zase roztáhl perletová křídla a odletěl pryč. Bela ani nestačila postřehnout, kam zmizel, protože okolní světýlka se náhle vznesla a začala kolem ní tančovat.

„Světlušky!“ vydechla Bela, když si uvědomila, že to nejsou žádná dekorativní světýlka.

Překrásná vážka se vrátila, zakroužila jí kolem hlavy a světlušky se vydaly za ní. Vypadalo to, jako kdyby klouzala po koberci sněženek směrem k lesu.

